

Marijin List

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencev Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srca Jezušovomi.

Marijikin Ogracek je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na sküpní naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, kl je plačar naročnino i bo l. 1940 tñdi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskem dobrodelnom družtyi“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj se samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.

Tiskarna Balkányi Ernesta v Lendavi.

DARI.

K Podpornomi družtyi „Dom sv. Franciška“ v Črensovcih sp pristopili iz Kupšinec i plačali 25 par sledeči: Batori Ana, Jooš Franc, Hoheger Jožef; po 1 Din so plačali: Horvat Marija, dovica, Žilavec Franc, Serec Terezija, Cipot Jožef; po 2 Din: Horvat Jožef, Železen Ivan; po 3 Din: Nemeč Ludvik, Pisnjak Janoš; po 5 Din: Vogrinčič Ivan, Cipot Angela, Ščančar Jožef, Svetec Janoš, Čizmarič Ivan, Svetec Ivan. Iz Tropovec: so pristopili i plačali po 25 p.: Baša Anton; po 50 p.: Behek Alojzija; po 1 Din so plačali: Krčmar Marija. Novak Ivan, Mikola Ana, Pock Terezija, Rajbar Marija, Gider Marija, Novak Anton, Rajbar Franc, Farič Terezija, Bencak Terezija; po 1.50 Din: Baša Lujzika, Dunša Matjaš; po 2 Din: Seršen Stevek, Vrabl Marija, Jablanovec Marija, Farič Jožef, Lazar Kata, Gabor Terezija, Granfol Jožef, Vogrinčič Franc, Kerčmar Ana, Pertoci Alojzij; po 5 Din: Gabor Franc, Lejko Terezija, Varga Ana; po 10 Din: Pertoci Alojz, Žilavec Terezija, Lejko Janoš, Plahút Anton.

Na Dom sv. Franciška so darivali v Din sledeči: Hozjan Ludvig, Žizki, 100, Antolin Jožef, Francija, 15, Gjõrek Antonija, G. Bistrica, za zdravje 20, Čurič Treza, Trnje v zahvalo 10, N. Kupšinci prosí za zdravje po D. M. 5, Miholič Kolman, Kobilje, na č. sv. Maloj Treziki, 10, N. Rakičan, 10, Jug Ignac, Satahovci, 94, N. 15, Dominko Evica, Francija, 6, Balažic Marija, Francija, 10, Horvat Verona, Francija, 37.75, Kolenko Vinci, Francija, 39.50 Din. — Oča sirot, povrni vsem obilno O d b o r.

Na podporo Marijinoga lista je dala Vučko Katarina 10 Fr. Marija povrni njej obilno. Vrednik.

NAROČNIKOM!

Tisti čas je prišo, ka bi dali kalendar v štamp. Ne moremo ga pa, ar je list jako slabo plačan letos. Prosimo naročnike i šritele, naj brez odlašanja spunijo svojo dužnost i naročnino dpošlejo. Mi na porgo ne dobimo ne papira, ne štampa. Lübezen do Marije i lastne düše ne pozna odlašanja pri tom svetom deli.

UPRAVA MARIJINOGA LISTA.

LETO 35.

8. SEPTEMBRA 1939.

ŠTEV. 9

*ZDRAVA, MILOSTI PUNA, GOSPOD JE S TEBOV,
BLAGOSLOVLENA SI TI MED ŽENAMI. (Luk. I. 28.)*

Milosti puna si, Mamika. Ta polnost milosti te je rešila vsakšega greha: vvelkoga i maloga, premišlenoga i nepremišlenoga. Ti si od svojega poprijetja naprej nikdar ne učinila nikšega greha, niti tak maloga ne, kak je makovo zrno.

Zdaj te mesec 8. obhajamo god tvojega sv. Rojstva i zatek god tvojega svetoga imena. Rodila si se brez greha, zato si dobila ime Marija, ka pomeni kralica. Že pri rojstvu si bila kralica, ar si bila jedina med rojenimi na sveti, ki greha nesl poznala i ne boš poznala. Kralica brezgrešna si rojena, kralica brezgrešna si živel, kralica brezgrešna ladaš nad nebov i zemlov, da po tvojem zgledi i po tvojcoj pripošnji tūdi mi zavladaemo nad grehom i ga premagamo.

Nepremišlen mali greh! Ti nesi ga nikdar učinila, O, Mamika zlata, kelikokrat mi rojijo misli v glavi, kelikokrat mi blencne jezic reči, kelikokrat mi srce požele edno i drugo reč v nepremišlenosti, v naglošči. Gda se streznim, k sebi pridem, se zavem, te spoznam, ka sam z mislami gojjo samolūbje, gizdo, ka sam z rečmi žalo lūbezen do bližnjega, ka sam si z želami zbirao v jestvini i pitvini, ka sam Mamika, ne dobro činio, ka sam grešo. Če bi bole pazo, bole premislo, vekšo zbranost meo, bole mislo na Božo nazočnost, ne bi učino teh nepremišlenih grehov, ne bi se zadužo pred pravičnim Sodnikom. Ar pa ne pazim, na milijone mi zrastejo tej nepremišleni grehi. Lepo te prosim, zlata Mamika, na tvoje nevtepeno Rojstvo i na tvoje sveto ime, reši me nepremišlenih malih grehov. Daj mi zbranost dūha. Oponaj me, ka me Jezuš z oltara z svojim božim okom povsod vidi i ka z nebe ti tūdi paziš na moje obnašanje. O Mamika zlata, spopolni mojo dūšo, reši me nepremišlenih malih grehov, daj mi dūha popolne predaje tebi za Jezua. Mamika, daj mi popolno lūbezen do Jezua. Srčen.

DUHOVNIŠKI STAN ZAHTEVA VELIKO SVETOST.

Večkrat se čujejo od gorečih duhovnikov sodbe: zakaj teliko molijo, zakaj so vsikdar v spovednici, zakaj ne pridejo včasih v krčmo, zakaj se ogiblejo veselic, zakaj predgajo tak ostro itd. itd. Šteroga koli svetoga duhovnika življenje prečtemo, štere časti cerkev na svojih oltaraj, pri vseh najdemo prebridko istino: da so je nezahvalni ljudje naklali z grdimi špotami i krivimi sodbami.

Naj mi ne bomo krivi teh grehov, bar na kratko glejmo, kak sodijo svetniki po Jezušovom zgledi i njegovih rečaj od duhovniškoga stana.

Sv. Egíphanius: „Dühovništvo je začüdenja vredno čüdo, je nedopovedliva oblast; sega do nebe, druží se z angeli, prijateljstvo drži z Bogom.“ (De sac. 4).

Sv. Izidor iz Pelusija: „Dühovništvo stoji na sredi med človečov i božov naravov.“

Pa ta velika čast je združena z velikov odgovornostjov, obklajena z velikimi bremení.

Sv. Gregor pravi: „Na kem višíše mesto je što postavljen, v tem vekšoj nevarnosti se nahaja. Keliko stub je što više od drugih, teliko više more biti tüdi v jakosti. . . če bi bio veselí, da je višíši, ne pa bolši, ne bi bilo to plačilo, nego pogüblenje.“ (Ep. 41).

V svojoj razlagi evangelliuma pa isti svetnik ete strahovite reči pove: „Komi bi spodobo grešne duhovnike, če ne h krstnoj vodi, šteta, gda opere grehe krščencov i je v kralstvo nebesko püsti, sama pa steče v stranišče.“ (Hom. in evang. 17.)

Teška, preteška je služba duhovnikova, zato je potreben naše molitve i nikdar si ne zasluži našega grajanja. Sv. Zlatovüstni Janoš pravi: „Tak se vidi, da so časti - v duhovniškom stani - a so sama bremena.“ (De sac. 3.)

Jezušove reči isto povejo: „Kralovje narodov kralüjejo nad njimi, ne pa vi.“ (Luk. 22, 25.) To je ne je kralüvanje duhovnik biti, nego delavec, težak i to te najpozadnejši, v šteroga se potika vsaka smet. Lepo posvedoči to sv. Pavel apoštol, te goreči duhovnik z rečmi: „Gda sam sloboden od vseh, sem vsem sluga postao, da jih kemveč zveličam.“ (I. Kor. 9, 19.)

Lepe so reči sv. Bernarda v toj zadevi, šteta je poslao sv. oči papi: „Naprepostavljeni si, da skrbiš, tanačivaš, pomagaš, služíš; naprepostavljeni si, da hásníš. Za ravnitela so te postavili, ne zvisi se, bodi kak eden tvojih podložnikov.“ (De cons. 3.)

„Nega pred Bogom nevolnejšega, žalostnejšega i pogüblenja vrednejšega kak duhovniška služba, če se površno opravla.“ Sv. Augüština reči so to.

Sv. Ambrozija pa: „Čistejši morejo biti od drugih, ar so Boži delavci.“ (In ep. ad Titum 3.)

Dokončajmo z rečmi sv. Viljema od Thierry, štere je povedao svojim sobratom duhovnikom: „Vaša služba je najvišša. Presega nebesa, ednaka je angelom, spodobna angelskoj čistosti. Neste si najmre zvolili vso svetost, nego polnost vse svetosti i vse popolnosti dovršitev. Ne je zadosta, da spunjavate navadne zapovedi, niti, da pazite na to, ka Bog zapovedava, nego da pazite, ka žele od vas, ka je njegova draga i popolna vola. Drugi morajo Bogi služiti, vi se morati ž njim združiti; drugi morajo v Boga vervati, njega znati, njega častiti, vi ga pa morate čütiti, razmeti, spoznati i vživati.“ (De monte Dei 2, 5.)

Zato, o zato tak pišejo svetniki, ar globoko zarazmijo Jezušove reči: „*Bodite popolni, kak je vaš Oča nebeskl popolen.*“ (Mataj 5, 48.)

Molimo, o molimo zato dosta za duhovnike, da bodo sveti i nas tüdi posvetijo. V nebo najmre samo svete düše pridejo.

LE GORI V DÜŠEVNE PLANINE!

Smo, Snežna Marija,
slavili tvoj god . . .
Mi velka rodila
se prošnja, moj Bog:
Naj snežno mi belo
je vsikdar srce!
Naj vsikdar je vrelo:
lübezen je že!

Kak snežne planine
visoko zraste!
V svetosti obine
Ti, Mati, noge!
Naj nikdar ne stopi
svet grešni do mé!
Naj tvojoj podobi
se samo smejé!

* * *

Vihér se zdaj zdigne,
se ploha vlije . . .
Bi troso planine,
njim lomo vrhé . . .
Oblaki pregnani
se rivlo setá . . .

*

Prijatli predragi,
si odpro srca . . .

*

Visoko v planine
zletita oba . . .
Pod varstvo Marije:
sta njena sina . . .
K njej gori sta prišla
vu jakosti svet . . .
Odprla se hiša . . .
v njej vsaki je svet' . . .

*

Le eno še čaka
prijatla oba . . .

Ka, Mamika zlata,
pri Teb' ta doma.

Srčen.

EVANGELIUMI MESECA SEPTEMBRA.

NEDELA PO RISALAJ ŠTIRINAJSETA.

Tisti čas pravo je Jezuš vučenikom svojim: Nišče ne more dvema gospodoma služiti: ar ali ednoga bođe odürjavao, i toga drugoga lübo; ali de ednoga trpo, i toga drugoga zavrže. Nemrete Bogi služiti, i mamnomi. Zato velim vam: ne skrbte se za düšo vašo, ka bote jeli; niti za telo vaše, ka te oblačili. Nejli je düša več od jestvine, i telo od oprave? zglednite se na ftice nebeske; ar ne sejajo, niti ne ženjajo, niti ne spravljajo vu škegnje; i Oča nebeski nje hrani. Nejli ste vi več od njih vredni? Što pa med vami misleči more pridati k visokosti svojoj eden laket? I za opravo ka se skrbite? gledajte polske lelije, kakda rastejo; ne delajo, niti ne predejo. Velim pa vam: ka je niti Salomon vu diki svojoj nej bio tak odenjeni, kak edna med etimi. Či pa polsko travo, štera dnes jeste, i vütro se v peč vrže, Bog tak opravla: o keliko bole vas, male vere? Ne bojte zato skrbliivi govoreči: ka bomo jeli, ali ka bomo pili, ali s kim bomo se odevali? ar eta vsa poganje iščejo. Ar zna Oča vaš, ka eta vsa potrebüjete. Iščite zato prvo Kralestvo bože, i pravico njegovo; i eta vsa se vam pridajo. (Mat. VI. 24—34.)

NA DEN MALE MEŠE, ALI NARODJENJA B. D. M.

Kniga roda Jezüša Kristuša, sina Davidovoga, sina Abrahamovoga. Abraham je porodo Ižaka. Ižak je pa porodo Jakoba. Jakob je pa porodo Judaša, i brate njegove. Judaš je pa porodo Fareša, i Zara z Tamare. Fareš je pa porodo Esona. Eson je pa porodo Arama. Aram je pa porodo Aminadaba. Aminadab je pa porodo Salmona. Salmon je pa porodo Booz z Rahabe. Booz je pa porodo Obeda z Rute. Obed je pa porodo Jessea. Jesse je pa porodo David krala. David krao je pa porodo Salamona z one, štera je bila Uriašova. Salamon je pa porodo Roboama. Roboam je pa porodo Abiaša. Abiaš je pa porodo Asa. Asa je pa porodo Josafata. Josafat je pa porodo Jorama. Joram je pa porodo Oziaša. Oziaš je pa porodo Joathama. Joatham je pa porodo Akaza. Akaz je pa porodo Ezekiaša. Ezekiaš je pa porodo Manasesa. Manases je pa porodo Amona. Amon je pa porodo Josiaša. Josiaš je pa porodo Jekoniaša, i brate njegove vu preseljenjej babilonskom. Po babilonskom preseljenjej je pa Jekoniaš porodo Salatiela. Salatiel je pa porodo Zorobabela. Zorobabel je pa porodo Abiuda. Abiud je pa porodo Eliacima. Eliacim je pa porodo Azora. Azor je pa porodo Sadoka. Sadok je pa porodo Akima. Akim je pa porodo Eliuda. Eliud je pa porodo Eleazara. Eleazar je pa porodo Mathana. Mathan je pa porodo Jakoba. Jakob je pa porodo Jožefa, moža Marije, od štere se narodo Jezuš, ki se zove Kristuš. (Mat. I. 1—17.)

NEDELA PO RISALAJ PETNAJSETA.

Tisti čas je Jezuš šo vu varaš, ki se zove Naim: i šli so ž njim vučenicke njegovi, i vnožina velika. Gda bi se pa približavao k varaškim vratam: ovo mrtveca so vō nesli, jedinoga sina matere svoje: i ona je bila dovica, i ž njov varaška vnožina velika. Štero gda bi vido Gospod, smilūvao se je nad njov. i pravo je njej: Ne joči se. I pristopo je, dotekno se je škrinje (oni pa, ki so ga nesli, stanoli so) i veli: mladenec, tebi pravim, stani gori. I gori se je opravo, ki je bio mrtev, i začeo gučati. I dao ga je materi njegovoj. Obišao pa je vse strah, i zvišavali so Boga, govoreči: ka je veliki prorok gori stano med nami; i ka je Bog pohodo lūstvo svoje. (Luk VII. 11—17.)

NEDELA PO RISALAJ ŠESTNAJSETA.

Tisti čas, gda bi notri šo Jezuš vu hižo nikoga Farizeušov poglavnika v soboto jest krūha; oni so kebzūvali na njega. I ovo niki človik vu vodenom betegi bodoči bio je pred njim. I odgovoreči Jezuš je vu pravdi vučenicim, i Farizeušom govoreči: jeli je slobodno v soboto vračiti? oni so pa mučali. On ga je pa prijao, zvrāčo ga je, i odpūsto. I odgovoreči je njim pravo: Šteroga med vami somar, ali jūnec v stūdenec spadne; i ne potegne ga vō taki den sobotni? i nej so mogli na eta odgovoriti njemi. Pravo je pa i tim pozvanim priliko, videvši, kakda bi preduja mesta zbirali, govoreči njim: gda boš pozvani na gostūvanje. ne sedi si na prednje mesto: da morebiti je preštimanješī od tebe pozvani od njega, i pridoči on, ki je tebe i njega pozvao, povej tebi: daj etomi mesto, i teda s sramotov zadnje mesto držati. Nego gda boš pozvani, idi i sedi si na zadnje mesto; naj, gda pride, ki te je pozvao. povej tebi: prijateo, idi više gori. Teda bode tebi dika pred sedečimi s tebom navkūpe. Ar vsaki, ki se zvisi, ponizi se: i ki se ponizi, zvisi se. (Luk. XIV. 1—12.)

NEDELA PO RISALAJ SEDEMNAJSETA.

Tisti čas pristopili so k Jezušī Farizeušje, i pitao ga je eden med njimi, vučiteo pravde, skūšavajoči ga: Vučiteo, štera je ta velika zapovid vu pravdi? Veli njemi Jezuš: Lūbi Gospodna Boga tvojega s celoga srca tvojega, i s cele dūše tvoje, i cele pameti tvoje. Eta je najvekša, i prva zapoved. Ta drūga je pa prispodobna k etoj: lūbi bližnjega tvojega, liki samoga sebe, Vu etivi dvej zapovida; visi vsa pravda, i proroki. Vkup spravlene pa Farizeušje je pitao Jezuš govoreči: ka se vam vidi od Kristuša? čida Sin je? pravijo njemi: Davidov. Veli njim: kakda ga tak David vu dūhi zove za Gospoda, govoreči: Pravo je Gospod Gospodi mojemi: sedi si na desnico mojo, dokeč položim neprijatele tvoje stočec pod noge tvoje? Či zato David zove njega za Gospoda, kakda je Sin njegov? i nišče je ne mogeo odgovoriti reči: niti je nišče ne smeo od onoga dneva kaj več njega pitati. (Mat. XXII. 34—46.)

PROSITE MATER MARIJO, NAJ BLAGOSLOVI PREDGE DÜHOVNIKOV.

Dühovnik je dühovni oča. Oča samo tisto lejko da svojoj deci, ka ma. Tak tüdi dühovnik ne more dati jakosti svojoj dühovnoj deci po predgaj, če teh nema. Prosi Mater Marijo, naj blagoslovi predge dühovnikov, zato pomeni 1) da so dühovniki puni svetosti i 2) da verniki to svetost spoznajo, sprejmejo i se po njej ravnajo. Če ponizen dühovnik predga od poniznosti, molitev bo pripomogla, da tüdi verniki postanejo ponizni. I tak je to pri vsakoj jakosti.

Dühovnik je orodje, šker v boži rokaj. Šker pa samo tečas more kaj napraviti, če je v roki tistoga, ki jo vodi. Zato dühovnikova reč tüdi samo te bo mela sadove povrnjenja, če je dühovnik s svetostjov združjen z Jezušom. Zato je potrebno zavolo našega lastnoga zveličanja dosta, predosta moliti za svetost dühovnikov. Tista moč, štera prehodi i gene srca, mora od zgoraj priti. Kardinal Duperson je pravo: „Pripelajte esi ednoga krivovernika, jaz vas zagotovim, da odbijem njegove trditve. A če pa želite, dá se te krivovernik povrne, te ga pošlite k Saleškomi Frančiški.“ Vučenost me kliče do razuma, a do src pride pa samo svetost.

Sv. Auguštín pravi: „Mi samo gučimo od zvüna, Bog je, ki razum odpre, Bog je, ki gene, Bog je, ki zida.“ Zato pa molimo za predgare, da bo Bog v njih prebivao i delao za rešenje düš. Sv. Frančišek Ksaver je predgao v dalnoj Ažiji v Malakki. Pa nišče ne se povrno. To je človeča slabost. Malo kesnej je palik predgao v istom mestí i vsi so se genoli i povrnoli. To

Iz veličastnoga tabora v Črensovcih 1. 1938, septembra 11.:
Mil. g. dr. Cukala Franc, stolni proš blagoslov delijo na konci
sv. meše nad 20 jezernoj vnožini.

je boža moč. Knez z Bretagne bi rad posluššo predgo sv. Vincenca Ferrerskoga. Kak to svetnik zve, se skrbno pripravi. A predga nikoga ne gene, kneza tudi ne. Drugi den predga z iste predganice i vse glasno zajoče. Nato pravi neki poslušalec svetniki: „Kak velika razlika med vašov včerašnjov i denešnjov predgov!“ I svetnik je ponizno odgovoro: Tak je, ar je včeraž Vincenc Ferreski predgo, dnes pa sv. Düh po Vincenci Ferrerskomi.“

Sveti Pavel apoštol naznanja reči sv. Düha: „Naša moč je z Boga“ (II. Kor. 3, 5). Zato pa Boga prosimo za predgare, da njegova reč živi v njih i po njih pride tudi v naše düše, da do i te živele i se rešile. Krasna molitev pred predgov je cerkvena pesem „Pridi sveti Düh“. Nekdaj se je pobožno spevala pred predgov, zato je ta tudi rodila lepe düševne sadove.

JAZ SEM POT, PRAVICA I ŽITEK.

(Jan. 14, 16.)

Sveti Bernard etak razlaga te Jezušove reči: „Jaz sem pot, po šteroj hoditi moremo, jaz sem pravica, k šteroj priti moremo, življenje. v šteroj ostati moremo.“

Sveti Auguštin pravi: „Pot je v zgledi, pravica v oblübi, žitek v plači.“

Ki Kristuša razmi, vse razmi; i ki Kristuša ne razmi, nikaj ne razmi, čeravno bi meo vso modrost, štero nüdijo visoke šole.

Kristuš je sunce pravice, svetlost, štera vsakoga človeka presveti, on je nedopovedлива Reč nebeskoga Oče, skrivnost njegove lübezni do nas, z šterov nas je lübo jezeroletja pred svojim prihodom na zemlo.

Išči, düša, to pot! Išči, düša, to pravico! Išči, düša, to življenje! Glej Jezusa v maternoј utrobi ponizno čakajočega den rojstva, da te razveseli! Glej ga v jaslicaj v največšem siromaštvi, da te obogati! Glej ga v Nazareti pri trdom deli i sühom krühi, da ti plača trüde i zadovolnost z malim! Glej ga na križi vmirati, da ti vekomaj srečno i blaženo živeš. Glej ga dostakrat, vsaki den, pa se navčiš po njegovoј poti hoditi, njegovo pravico lübiti, njegovo življenje vživati.

VRAJŽI PRIJATEO.

Vsi smo stvorjeni samo za to, da iščemo božo čast. Vse išče božo čast, samo dvoje stvorenje ne; vrag, grdoba pekla i gizdavec, grdoba te zemle. Teva iščeta samo svojo čast. Stvorjeni smo samo zato, da iščemo božo čast, to je, da živemo po zapovedaj boži. Vrag i gizdavec roko v roki hodita po sveti i vničavleta božo čast, svojo pa povekšavata. Kak grozna zabloda. Pomislimo, što nas sprevaža i čidi prijatelje smo, če se gizdavimo, če se zvišavamo.

O, DUHOVNIK, ŠTO SI TI?

Nesi od sebe, ar si iz nečesa.
Nesi za sebe, ar si srednik od Boga.
Nesi svoj, ar si zaročnik Cerkve.
Nesi sebi nikaj, ar si sluga vseh.
Nesi ti delavec, ar Bog dela v tebi.
Ka si tak? Nikaj i vse.
O, duhovnik.

Državniki sveta lejko iznajdejo razna politična pravila i vodila, keliko ščejo; lejko zboljšajo ravnanje držav na vso zadovolnost podanikov, a človeštva rešiti nikdar ne bodo mogli. Hüdobija denešnjega časa leži v tom, da je človeštvo pretrgalo zveze z nebov, z Bogom. Zato pa kaple z edne nevole v drugo, z ednoga prepada v drugoga. Če se nešče pogübiti, te se mora povrnoti k jedinomi rešiteli, šteroga njemi je Bog dao: k kat. duhovniki, ki v zvezi s svojim škofom i potom njega z Kristušovim namestnikom, papom, glasi Kristušove verske istine. Tü je rešitev človeštva.

O, katoličanski duhovnik, što si ti?

V SRCE ME GENOLO.

Sveti Auguštin piše v razlagi 30. Psalma od Jezušä: „Prišo je, da sprejme zametavanje i da časti; prišo je, da zajmle bolečine, i da zveličanje; prišo je, da prestane smrt i da življenje.“

V srce so me genole te reči. Zakaj? V bridkoj pokori priznavam, da sam ljublenomi Jezušü ravno naopak povzročüvao dobrotü v punoj nezahvalnosti: zametavao sam ga za čast; be-

Naši v Franciji: Oltar v cerkvi sv. Ambroza v Parizi, pri šterom mešüjejo naš izseljenski duhovnik, g. Camplin.

žao sam pred križom i mrmrao na njega za zveličanje; za življenje sam si dušo vmoro neštetokrat s smrtnim grehom. — On pa me je čakao i obino i kušno pri svetoj spovedi i zbrisao vse moje hūdobije i nahrano me je pri svojem stoli z lastnim odičenim telom pa napojo s svojov nemrtnov krvjov. Se čūdivate, če ga zato dobroto nad vse lūbim i samo njega! Ne čūdūvajte se, lūbite ga, ki je večna Smilenost.

O MARIJA, JAZ TE LŪBIM.

O Marija, jaz te lūbim, zato se veselim tvojoj Brezmadežnosti, tvojoj gorečoj lūbezni, tvojoj kraljevskoj časti. Pa Jezuš ti je zato dao brezgrešnost, nedopovedljivo čistost, da jaz objočem svoje grehe. Zato Te je obleko v sunce lūbezni, naj se segrejem pri tebi na lūbezen do Boga. Zato ti je dao Bog čast kralice nebe i zemle, da cenim vrednost svoje nemrtnelne dūše. O Marija, slava Jezušova, čūdovita zmaga dragocene njegove krvi! O prosi za mene, naj kralūje tvoj Sin nad mojim mrzlim srcom. O naj je moja dūša vlovlena po njegovom križi, kak je tvoja bila.

Ti si slava Jezušova, a tūdi orodje vseh njegovih milosti. Ti si naša sredbenica. Vse milosti po tebi tečejo k nam, ar si samo ti njegova mati, ki si njemi dala življenje človeče, štero je darūvao na oltari križa s tebov zdrūžen za naše rešenje. Kak nam je Eva smrt prinesla, si nam ti življenje. Z Jezušove polnosti (Jan. I. 16) si ti vse dobila za nas, da nam deliš.

Ponavlam z sv. Bernardom: Bože smilenosti sklep je bio, da je celo ceno odrešenja sveta v tvoje roke položo. Ponavlam z sv. Bernardom iz Siene: „Od tistoga hipa naprej, kak je Devica Marija v svojoj utrobi Božo Reč sprejela, je zadobila neke vrste sodno oblast nad vsemi milostmi svetoga Dūha v tom žitki, da njedno stvorenje nedobi njedne milošče brez posredūvanja njegove Matere. (Prof. Virg. Mar. sermo 5. c. 8).

O Marija, moja mati, jaz te lūbim! Jaz se ti z lūbezni izročim. Odpūsti mi, ka sem zanemaro svojo lūbezen do tebe! Jaz se ti posvetim, ki si mati mojega Odrešenika, ki si žleb njegove milosti. Jaz se ti posvetim, da si na tebe zmislím pri vsakoj molitvi, da te počastím pri vsakom djanji, da k tebi priběžim v vsakoj nevoli. Jaz se ti posvetim, da te den za dnevom vsikdar globše spoznam i zlūbim, da sem v globočini srca osvedočen, da me Jezuš po tebi šče rešiti večnoga pogūbljenja. Jaz se ti posvetim, da bom po tebi vsikdar lepšo Jezušovo podobo noso v svojoj dūši, tistoga Jezūša podobo, štera se v najvekšoj slavi i časti blišči v tvojoj dūši.

O Marija, jaz te lūbim.

JEZUŠOVI LÜBLENCI SO ČISTE DÜŠE.

DEČKO BODI ČISTI! DEKLA BODI ČISTA!

Jezuš je z najnežnejšov lübeznostjov obdaro devištvo. Zvoli si mater, ta je devica pred porodom, v porodi i po porodi. Od vekomaj je njeni najlepši naslov: deviška Mati Boža. Vse, ka se je bližalo Jezuši, moglo je dihati čistost. Za moža najčistejše Device i za čuvara njenoga Božega Deteta je zvoljen deviški mož, sv. Jožef. Jezuš si ga je zvolio. Pred njim je hodo i njemi pot pripravlao deviški mladenec: Sv. Ivan Krstiteo. Zbere si apoštote, ali so deviške düše, ali pa živejo po zvolitvi čisto ločeni od žen. Sv. Heronim pravi: ali so bili deviški, ali zdržni po zakoni.

So ga potvarjali z raznimi gresi, a z nečistostjov nikdar ni njegovi najbolje zagriženi neprijatelje ne. Te sence ne püsto pasti na sebe. Gda mirá na križi, svojo deviško mater zroči deviškomi vučenci, sv. Janoši apoštoli. V nebi ga obdaja vojska deviških düš., štere smejo za njim iti, kama šteč se poda. Neba je najmre ne kakša velka cerkev, neba je kralestvo, ki niti mej nema. Zato je nedopovedliva čast sprejavati nebeskoga krala, kda ide po svojem kralestvi. I to smejo samo deviške düše i njegovo pesem smejo spevati tüdi samo te. O, kda Jezuš začne s svojov Mamikov i svojim hranitelom, spevati! Kak sladko se to glasi. Pa pomagati njim smejo samo deviške düše. I to lepo jakost, te nedopovedlivi kinč si obdržimo, če smo ponizni, če goreče molimo, če se zatajüjemo i če bežimo pred nevarnostmi. „Bog gizdavim proti stane, poniznim pa da svojo miloščo,“ nam pravi sam. Ki ne prosí, ne dobi, nam pravi znova Bog. Ki šče nečistoga düha premagati, more moliti i se zatajiti, postiti, pravi Jezuš. Glejte dečki i dekle, orožje, z šterim

Naši v Franciji: Sküpina delavcov z g. Camplinom.

si ohranite lelijo devištva: ponizni bodite, molite, prečiščavajte se večkrat i zatajüjte se v guči, pogledi. jeli, predvsem pa v plii. V vini je nečistost, pravi sv. Düh Bog.

Potrebno je pa šče edno. Ogiblite se grešnih prilik. „Ki lübi priliko, prejde v njej,“ pravi sam Bog. Prilika je brezpotrebno shajanje z drüгим spolom. Sv. Hieronim pravi sledeče reči: „Ženska je goreči ogenj, moški je slamä, štera se hitro vužge, vrag je divji viher, šteri v srci ednoga i drügoga ogenj zaneti. I zmaga samo tisti, ki zbeži!“ Ogibli se miadina prilik. O ples, keliko devištva si že vničo. Ogiblite se ga skrbno. Žensko poštüj ali ogibli se je. Voda je dobra reč i zemla je dobra reč. Ali oboje vküp je blato. Bodi zdrava pitna voda ti dekla i zdrava rodna zemla ti dečko, a takšiva sta samo tečas, dokeč sta čis-tiva. Če sta devištvo zavrgla, blato sta, blato, štero nema mesta v Božem Srci, štero steple s svoje obüteli vsaki človek, kelko bole pa ešče najčistejši Bog.

MOLI.

Vseh milost je samo edna vretina, tä je Bog. Vsa polnost milosti počiva v njem, Njemi ne trebe moliti. Na koga bi se koli On obračao? Boži Sin ravnotak ne potrebüje molitve zasé. Ve je on včlovečena Modrost i Popolnost vu svojem bistvi. Njemi niti za svoje delo ne trbelo moliti, ve je on fundament vseh milošč. A ka je molo, je zato včino, naj nam, stvorenji svojemi da zgled, da molimo. Mi nemamo nikaj od samih sebe, smo nikaj. Mi samo lejko sprejmemo milosti, ne moremo je pa dati. Zato smo dužni brez prenehanja moliti, prositi. Mi smo berači, šterci, kodišje pred Bogom, pravi sv. Auguštín. Mi samo iz miloščine živemo, zato pa moramo den za dnevom klonkati na dveri Smilenosti, da dobimo svoj vsakdenešnji krüh, i da dobi-mo tiste milošče, ne mogoče dobro delati i slaboga se ogibati.

Verska istina je, da je molitev splošno, učinkovito sredstvo, šteroga se poslüžüje Bog, da nas bogati z milosti. Molitev je klüč k vsem kinčom, so vrata k vsem blagoslovom. z šterimi nas obsipaya. Molitev je za nadnaravno življenje, to je za življenje brez smrtnoga greha tak potrebna, kak je potreben zrak za naravno, zemelsko življenje. Zrak dobivamo po dihanji, milosti po molitvi. Dužni smo tak moliti, kak dhati, če ščemo živeti življenje milosti. Ki moli, bo brezpogojno rešen; ki ne moli, bo brezpogojno pogüblen. Izvzeta so deca, štera po krsti pridejo v nebesa. Vsi svetniki so rešeni, ar so molili, i vsi prekleti so se pogübili, ar so ne molili.

Je drevje, štero je pred kratkim bilo trdno i puno življenjske moči, vreh se je bliščo v krasnom cvetji, a za en časek je listje postajalo žutkasto, cvet se je osipao, sad je kilavi, ali nikši na tom drevi. Ka se je zgodilo s tem drevom? Steblo se

vidi zdravo, veke zdrave, nieden škodlivec se ne spravo na vrehek; a če skopaš zemljo kre njega, če pogledaš korenje, te spoznaš, da ma korenje odrezane; zato pa ne more več vlečti iz zemle potrebne hrane, vejne i posejne.

Gledaj, to je zgled krščenika, ki ne moli. Korenje, ki ga je vezalo z Bogom, si je odrezao, gda je tá püsto molítev, zato vejne njegovo dúhovo življenje, zato kaple z greha v greh, s pekla v globši pekeo den za dnevom.

Takši človek je kak ptica, šteroj so odrezali peroti, ne more zleteti visoko, spadne nakle i se vküpvdari. Takšemi člo-

Naši v Franciji: Izseljenski dúhovnik g. Camplin so se srečali z svojim bratom Antonom.

veki je meša navada, zato guči pri njej, ali ide vò od nje; takšemi človeki se mrzi vse, ka spomina na Boga; takši človek nosi led v srci; od šteroga zmrznejo vsa dobra dela. I če takši človek pride v tújino, daleč od cerkve, k družini, gde ne molijo, gde se celo norčarijo iz molitve i vere, je čüda, če pride celi brezverec domo, ki seja v širšoj okolici svojo nevero? Pomilüvanja vredne dúše! Molimo za nje! Predvsem pa navčimo se i navčimo svoje moliti, goreče i gosto moliti, potem se lejko vüpamo, da nevarnosti tújine njim ne bodo škodile i da molítev reši nas i nje.

IZ ŽIVLENJA NAŠEGA GOSPODA JEZUŠA KRISTUŠA.

(PO MESCHLERI)

Štrta blaženost.

„Blaženi, šteri so lačni i žedni pravice ar bodo nasičeni.“

I. Ka naj razmimo pod tov lakotov i žejov?

Ništerni razmijo to lakoto i žejo v dobesednom pomeni, naimre časno pomenkanje i stisko, štero trpijo zavolo pravičnosti. Drugi pa pravijo, da to obstoji v tom, da se zaman trüdijo dosegnoti pravico i pravičnost pri svetnih sodiščaj, znova drugi pa, da v gorečnosti za božo čast.

Navadno pa se razmi — in to je šče najbole odgovarjajoči pomen — pod tov lakotov in žejov živo stremlenje in hrepenenje po jakosti, popunosti i svetosti s porablanjom vseh sredstev, štere nam vera nüdi, ali na kratko hrepenenje po Kristušovom kralestvi, ki je vsigdar kraljestvo pravičnosti i svetosti.

To blaženost označuje tak pravo stremlenje po nadnaravnih düševnih i nebeskih dobrotaj v nasprotji s stremlenjom sveta, ki ide samo za čütnim i zemelskim.

II. Ka nas nagible k tomi stremlenji.

1. Kristušovo kraljestvo je predvsem kraljestvo nadnaravne pravičnosti i svetosti. Njegov cio so nebesa, njegova sredstva, naredbe i uspehi so samo v tom, da nas oslobodijo greha, da nas sposobijo za jakost i nadnaravno službo, da si tak pridobimo nebesko blaženost v doseglivoj meri.

2. Jakost, popunost i svetost so dobrine, ki so položene samo v moč človečo i je more človek z milostjov božov gotovo dosegnoti. To pomeni obečanje: „Nasičeni bodo.“ V Kristušu najdemo vse: oslobojenje od greha i smrti, milost i večno življenje.

Nikaj je Bogi ne bole dopadljivo kak ravno to hrepenenje i stremlenje po nadnaravnoj svetosti i za to da Bog tüdi najrajši svojo milost.

To vroče hrepenenje samo je najbolše sredstvo, da svetost dosegnemo. Vse trüde nam olajša. Što je lačen, tistomi tekne vsaka jed.

III. Kakše hrepenenje mora biti.

Kak je pravo sam Zveličar, more biti to hrepenenje živo, trdno i delavno; more biti takše, da prevzeme vse naše bistvo, naše mišljenje i prizadevanje; to more biti hrepenenje, šteromi so podrejena vsa časna stremljenja, da njemi stüžijo; to je takše hrepenenje ino stremlenje, ki je namenjeno za samo edno edino nalogo človekovoga življenja.

Peta blaženost.

„Blaženi, ki so smileni, ar smilenje zadobijo“.

I. Bistvo smilenosti.

Smilenost je sočutje z bližnjim pri njegovih nesrečah i vola, da njemi odpomoremo od nevole. To je deo lübezni do bližnjega, zato je po svojoj naravi edna med najzvvišenejšimi jakostmi. Dve vrsti slaboga je, telovno i dühovno. Zato mamö tüdi dela telovne smilenosti i dela dühovne smilenosti. I k smilenosti se lahko včimo v mislih, v čütenji, v rečaj i v djanji.

Smilenost ma značaj vzviišenosti, davle nam posebni značaj spodobnosti z Bogom, šteroga pot je istina i smilenje.

Zato more Kristušovo kralstvo v nasprotji s trdosrčnostjov i nesmilnostjov brezvernoga sveta nositi na sebi te boži značaj

Naši v Franciji: V Aulos-i pred oltarom, pri šterom so sprejeli sv. prečiščavanje.

smilenosti. I v istini je Cerkev velka ustanova smilenosti bože za düševno i telovno nevolö človeštva.

Jakost smilenosti je primerna i potrebna za vsakoga, samo pomislimo, kelko nesreče i slaboga vsake vrste je nä svei, pa tüdi kelko smilenosti nam je že skazao Bog i lüdje i kelko je šče čakamo. Smo pa ravnotak popunoma navezani na smilenost Boga i lüdi i brez toga nemremo obstati.

Smilene čaka plačilo: „Ar smilenje zadobijo“. Predvsem bomo meli v Bogi milostnoga sodnika. Za kelke je ravno smilenost pot do blaženosti! Tüdi v molitvi i v notrašnjem življenji brez blagoslova smilenosti ne bomo mogli ostati. Bog nas pozove k sebi s tolažljivov mislijov, da bo rad naše molitvi poslüšno i nam dao vsigdar novo vzpodbüdo i veselje do dobrega dela.

JEZUŠOVO ŽIVLENJE V PRESVETOM OLTAR. SVESTVI.

Ježuš v presvetom oltarskom Svestvi ponavlja svoje javno življenje, svoje duge poti, svoje predge, svoje čude, svoje celo delovanje.

Kak je te prehado vse pokrajine svoje domovine, tak prehodi zdaj vse dežele sveta, ve se pa najde kinč naše duše po celom sveti od severnoga do južnoga tečaja. Njegovo Srce bibe z večnov lübeznostjov v večnom ledi tak kak v večnoj vročini, na najvišjih goraj tak kak v najglobših nižinaj zemle. Kak v življenji, tak zdaj, povsod tolaži, povsod blagoslavla, povsod vči, povsod vrači duše. Njegova prilika od gostüvanja kak lepo se spunjava pri sv. prečiščavanji, štero je najdragocenejše goščenje na sveti. Vsa kralavska goščenja so temna senca proti tomi, pri šterom zavživa črv zemle svojega Gospoda i Boga odičeno Telo.

Njegova prilika od razsipnoga sina, koga je oča obino i njemi je goščenje pripravo, se popolnoma spuni po vsakoj dobroj spovedi nad zablojenov dušov, štero stisne dober Ježuš na svoje bože Srce i njej pripravi goščenje, šteromi se veselijo angele, to je goščenje svetoga obhajila.

Kak je v življenji povnožo po čüdnoj poti krüh, da so se jezeri nasitili z par kolačekov, ravnotak blagoslovi malo hoštijico, da jo milijoni lejko zavžijejo den za dnevom. Kak je negda spremeneno vodo vu vino, tak zdaj spreminja krüh i vino v svoje sveto Telo i Krv.

Kak je negda vračo telovno betežno, tak zdaj vrači düševno betežne i vtišava viher strasti, kak je te viher na morji. Oltarsko Svestvo je stalna čüda, ki se godi na Ježušovom svetom odičenom teli, štero se skrjuje pod mali žaložek krüha i pod par kaplic vina, tisto telo, štero je dühovno i lejko prehodi v hipi vse meje sveta.

Kak je v svojem življenji kazao neprestano dobroto, poniznost, potrplivost i delio dobrote, tak dela tüdi zdaj vsem düšam. Razlika je samo ta, ka je te na ednom mesti delao tak, zdaj pa na vseh krajaj sveta. Te je pokazao smilenost ednoj Magdaleni, ednomi Žaheji, ednomi Petri, zdaj dela to po celom sveti vsem blodnikom. O, da bi mi mogli samo en pogled vrčti v duše, raztopilo bi se naše srce v zahvalnoj lübezni do Ježüša i s sklonjenov glavov bi spregovorili: Dober Ježuš, večna hvala ti bodi! Povsod ga najdemo, v noči i vudne, povsod i vsikdar je pripravljen, da nam pomaga, da nas poslühne, da nas brani i reši. O, kak neizmerno morje milosti se zbira v malom tabernakli! Vse duše do konca sveta se lejko v njem skoplejo, da se očistijo grehov i da se posvetijo.

Njegova nazočnost v Oltarskom Svestvi nam je rodila srce pomirjajoče i tolažeči pobožnosti. Novi svetki ali dnevi klečanja so sad njegove nazočnosti. Molbe Najsvetejšega, meše z Naj-

svetejšim, večernice z blagoslovom, procesije na Telovo, Velko soboto, po duhovnih vajaj ali v velikih stiskaj zvirajo vse iz presvetoga Oltarskoga Svestva i so ponovitev njegovoga slavnoga vhoda v Jeruzalem na Cvetno nedelo.

MED NAMI JE JEZUŠ.

Med nami je Jezuš,
v oltari žive;
v odpreto Srce
mi dušo zove...
O zovi i tē,
ki blodijo v temi
oklajeni z grehi!
O pošli pastére
svetniško goreče
v puščavo med trnje,

da rešijo ovce,
ki vmro si za njé!
Naj znajo Tebe,
Ti pride v srce...
So moje želé...
Med nami je Jezuš,
v oltari žive;
v odpreto Srce
vse duše zové...

Srčen.

Naši v Franciji; Zbrani v Longsolsi lani 27. marca.

Z LEHKOTOV SE DOBIJO VELIKI PORCIUNKULSKI ODPŪSTKI.

Leta 1924. je bilo določeno, da se porciunkulski odpusti morejo dobiti samo v cerkvaj frančiškanskih (frančiškani, minoriti, kapucini). Slavno vladajoči sv. Oča Pij XII. pa so odredili, naj te odpustke z lehkotov pridobi vsaki vernik, da se ti odpustki lejko dobijo v farnoj cerkvi i šče po kapelaj, če so velike fare. Dušni pastirje naj samo javijo to višjoj cerkvenoj oblasti i ta dobi to olejšavo iz Rima.